

MARKO ŠVABIĆ

OSORNI BIKEC MARKEC

kjer bi bila morala biti tema; rdeče sonce je rdeča luknja v golem, pustem svodu, da, čim pride malo bolj k dnu, že jame — v pekel pogled — plezati gor, nekaj prostorskih stopinj nad rob nazobčane pokrajine: krvava palačinka, utršana bika iz gobca, na drobno posutega z bolnim spuščajem, ni res (?), ali pa klobčič rdeče pavole, prav gladke in fine, za bluže pa za tople spodnjice; KDO Vendar MORE DOKAZATI? DA V RDECI SVETLOBI OČI NE MOREJO BITI KRVAVE!

Nekaj nenavadnega je v tem, kako — trda od žuljev in odrgnin, žmuljasta in grčasta od mizerne prekladanja neskončnih skladovnic zarjavele ter nagnite stare šare od tule tja — roka spodviže robove rjuhe svežega vonja pod rogoznicu, da se postelj napne kot utopljenčev trebuh... MAR NISO SPAVCI, KI NE PRENESEJO NAJMANJŠE GUBICE NA RJUHI ALI BLAZINI — NADSPA- CI? Kajti spati pomeni živeti v skrbno ogrevane- mu in zatemnjenemu akvariju, polnem lepljive- ga mresta in podplate žgečkajočega mulja, kar ob- jame telo, kot bi bilo silno ljubeče nravi.

III. O, PREMISLI ČLOVEK GRESNI

Prtljaga je nared; saj ni kaj dosti, dva kovčka, eden tesno povezan z vrvjo, da bi se na poti po ne- rodnem ne odpiral, kar bi povzročilo mučne tre- nutke sramote, notri je kupček umazane bede, siva revščina; drugi je lesen, kot so jih imeli pred leti vojaki: ta se ne bo odprl. In še mreža z mali- co za pot: glavica čebule, četrt kile špeha in pa štruca črnega. Nato še sol in čutarica, v tej umet- no žganje, ki usepa od goltanca do ledvic pekočo rano.

Ali je багаž nared, je začebila obubožana plemkinja, vendar še vedno ponosna dama sivih let; oui madame, je raportiral družinski sluga v li- vreji prapradedu.

Lojtrski voz oddrda navzdol proti kolodvo- ru. Zmulo kamenje tlaka se upira kotaljenju, da poskočijo i багаž i plemkinja i sluga i kočijaž: srenja!

Prekletost!

Navzdol proti kolodvoru gre: mesto je v grič.

Stanovanje je šlo na boben, na boben so šla olja vseh pradedov, vse, vse, vse.

Vlak v deželo je gosto obljuden. Videz je pre- bito prazničen. Zakaj ljudje z dežele se le enkrat v življenju popeljejo v mesto in tedaj se okitijo z vsem, kar najdejo doma, pri sosedih in v hlevu. Grčasti možje si tako radi pripono na prsi slepi- ce! Zenske pa nosijo pletene košare z najlepšim petelinom v vasi. Na vlaku ljudje venomer prepe- vajo, in kar tjevdan se veselijo svojih srečnih dni, z veseljem hočejo blagosloviti veliki dan potova- nja. Kdor le more, se obeša skozi okno, mahajo skozi okno, čeprav nikomur, morda zgolj zato, da mahajo.

Pisana množica vesolja in mavričnih hlapov sprejme konteso in slugo kar za svoja. Grofica se z gnusom brani, leze v kot... a ljudje, zlasti mali čokati kmetavzi, čutijo, kot je podobna, neko poseb- no odgovornost do njiu, vljudo, a še vedno na silo, jima ponujajo čutarice. Tedaj vlak že dolgo krohoče navzgor, strmo navkreber — vse do tunela. Kot otroci se razveselijo preprosteži umetne teme, vriskajo in se napravijo, ko da se hudo bojuje, a v vztrikih je brbotajoča radost kaše na vročem ognju. Ljudje so otroci.

Mrzlo in visoko ošine kontesa s pogledom svo- jega slugo: že ves čas kaže podobo, da bi se spaj- dašil z drhaljo.

Pot bo še dolga. In glej čuda: nekdo vozi črno pološčeno krsto s srebrnim križem na pokrovu, pa vendar ni žalosten, čisto vesel je med vsemi temi otroki, navdušeno krili z rokami in s prstom kaže skozi okno, veseljaško nagiba svojo in ponu- jene; veselje!

Livirani se ustraši še enkrat, to pot že z neje- voljo, kar z jezo v kotičkih oces. Konteso preža- me groza, boji se. Tako vzvišena, fina... pred kom vendar? Pred temi tu? Plava kri se prične počasi, prav nevidno mešati z rdečo otrok.

Živahni pomp se kotali skoz noč, pesem. Uski- ponski vlakovodja sanj muli trumno, žebrasto: BAI RDA! BAI RDA!

Ljudje se ljubijo, le-to noč si bodo napovedali zgodbic za pet debelih knjig, zakaj vlak je dolg dvajset vagonov. Vsi so ljudje: človek je komaj ro- jeni dojenček, možat mož, starca pri stotih. Tedaj dobrosrčno režejo obilne rezine izdatnega HLEBA, po prastarem načinu menjajo domačo klobaso za prizmo rumenega sira, steklenko rdeče kislice za deset dolgih, rezkih žganjice. Kontesa se sprašuje, preživim to noč, in preživi jo.

Debela vata bele megle kosmato tiči v kotli- nah, vlak se okrože v vijugah vzpenja: bo že kmalu? Bo že kmalu, prosim?

Dan je rajanje kresnic, bleščic v soncu: je dra- gulj, ona ponoči iz mračnih zenic odbita svetlo- ba, dan je plitvina modrega morja rdečih koral in črnih votlin, ki hinavsko prikrivajo enostranske živali, čudaške kot krokodil na ptičjih nožicah s kurjimi krempljci. Da, temine votlin: morski pes, znabit, se skriva notri, bojte se! Kako čudno se kaže, da še dandanašnji leži le pet metrov od gladino topovska granata pol metra v pr... sa prežrta od Prve vojne sem je neustrašna, kralju- joča, nje je kraljestvo nesramnega rastlinja tu doli: z nohti bi jo mogel človek zmleti v drobne molekule rje. Ko že kraljuje: zakaj kraljuje?

Sonce ni rumeno. Zeleno je. Zeleno je bolj vroče kot rumeno. Lokomotiva je naravnost črna in v belem plašču.

Kontesa nikakor ne more ugotoviti, čemu služi oni izrastek na valjastemu kotlu lokomotive, ki ni dimnik, pa je prav takšne oblike, le bolj zaobljen, kroglast je na vrhu. Bedo vzamejo ljudje.

vrgla na posteljo, da je slednjič obtičala v opisa- nem položaju.

Osebi ob peči god